

Nena Turner

Čierna princezná a ryšavý poddaný

Kniha prvá

Nena Turner

Čierna princezná a ryšavý poddaný

Kniha prvá

Nena Turner

Čierna princezná a ryšavý poddaný

Kniha prvá

2014

Autorské práva

Eknihu Čierna princezná a ryšavý poddaný napísala © Nena Turner, MMXIV; [Obrázok na obálku](#): (Public Domain) [Sasha Wolff](#), MMIX; Obálka: © [Druska Books](#), MMXIV; Vydavateľ elektronickej knihy: © [Druska Books](#), MMXIV.

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89646-75-3

Nový svet

NENA

„Počkaj mami. Pomôžem ti,“ vynášala som menšie kusy nábytku zo sťahovacieho auta. Volám sa Mária Elena, no väčšinou ma oslovujú Nena. Mám osemnásť rokov a dostala som sa na súkromné gymnázium v Londýne. Kde sme aj doteraz bývali. Moji rodičia ma tam prakticky nanútili, aby som mala „lepšie“ vyhliadky dostať sa v budúcnosti na medicínu. Sú to chorobne prepracovaní lekári. Otec je chirurg a mama neurochirurgička. Nechápala som kde sa mohli spoznať a tobôž sa zaľúbiť. Majú diáre. Raz za mesiac si vybavia služby na ráno a večer si nájdu čas pre seba.

18:00-prezliecť sa v šatni.

19:00-príchod domov.

20:00-varenie.

21:00-večera pri sviečkach.

22:00-sex a spánok za celý uplynulý mesiac.

Nikdy som to nevidela čierne na bielom no stavím sa o čo chcete, že mám pravdu. Ja som bola aj tak vždy v izbe zamknutá, zvyknutá na samotu a opustenosť. Úprimne? Vyhovovalo mi to. Lebo sa ma nedotýkali veci typu, že mi

závidia, že ma za mojím chrbtom ohovárajú akí sme bohatí a ako často chodievame na dovolenky. Pritom šli len rodičia a ja som ostávala doma, lebo som nechcela dovolenku. Proste som to nepotrebovala. A ako čerešničku na torte ich prevelili späť na Slovensko. Že to nemôže byť ešte horšie? Ale môže! Prečo? Keďže v Košiciach nemali voľný dom podľa našich predstáv (predstáv mojich rodičov), ocitla som sa v dedine čo najbližšie. Menom Nawara. Všetko z áut stálo na veľkom pozemku vedľa domu. Postupne to sťahovací prenášali dnu. Zastala som a obzrela sa. Boli sme oplotení krásnym plotom z dreva svetlej farby ladiacej s domom. Poschodovýdom bol zvláštny priestrannosťou s tvarom do obdĺžnika. Z poschodia krásne vyčnievali balkóny zrejme z každej izby. Na vrchu savynímala tmavá strecha.

„Si rada, že sme sa odsťahovali z mesta však? Je tu príroda,“ usmiala sa na mňa mama.

Vysoká, štihla žena s blond krátkymi vlasmi ostríhanými na mikádo a hnedými prenikavými očami. Sem-tam sa jej na tvári objavila vráska, no inak rozhodne nevyzerala na svojich 45 rokov.

„Jasne“. Pri mojich alergiách a fóbiách je to "úžasné". Ale pripúšťam. Cez okno vyzerá pekne,“ vzala som jeden z kufrov a ťahala ho do domu.

„Kde sa toľko zdržal? Mal tam ísť len na skok obhliadnuť si personál,“ kráčala s druhým za mnou.

„Otec? Ten už určite pri svojej srdečnosti k cudzím operuje.“

„Nena,“ upozornila ma karhavým tónom.

„Fajn. Prepáč,“ prevrátila som očami.

Vošli sme cez hlavný vchod. Ocitli sme sa v hale. Pred

nami sa rozvetkovalo veľké schodisko naľavo a napravo na poschodie. Od vchodu na prízemí na ľavo bola obývačka a na pravo jedáleň spolu s kuchyňou, ktoré oddelovali dvere.

„Je to honosnejšie ako sme mali v Londýne,“ skonštatovala som skleslo.

„Bol by hriech nevyužiť takú krásu,“ žiarila mama.

„Mami? Ty sem budeš chodiť prevažne spať tak je to jedno.“

Nadšenie jej zvädlo a kráčala po ďalšie veci. Prevrátila som očami opäť raz a pomáhala všetko nosiť dnu. Našťastie sa vrátil otec a tak to nabralo rýchlejší spád. Nábytok v modernom štýle mojej mamy putoval do obývačky, otcov komfort do pracovne a spoločná honosná kuchyňa. Nechala som mamu nech sa číní a s otcom sme vyštverali nábytok do izieb na poschodí.

Vošla som do svojej izby. Veľký biely štvorec s oknom na stene oproti a druhým malým naľavo. Vedľa malého som našla sklenené dvere na balkón. Otočila som sa a uvidela druhé dvere. Otvorila som ich a našla veľikánsky šatník. Na niečo také som bola zvyknutá tak som bez prekvapenia začala zvláčať všetky škatule obsahujúce moje veci.

„Oci?“ zbehla som dole, „kde sú farby na stenu?“

„Ešte na dvore pri aute.“

Vyšla som von k autu, ktoré stálo na dvore pri plote. Našla som farby a započula krik z vedľajšej záhrady. Záhrada bola zboku oddelená od susednej len dlhým plotom z kríkov. Dosť vysokými aby ma nebolo vidno. Nakukla som na druhú stranu.

„Nahraj!“ zakričal jeden chalan. Mal ryšavé dlhšie vlasy do očí a chudú postavu. Oblečený bol v dotrháňoch rifliach a

modrom tričku s krátkym rukávom keďže bol september a príjemne svietilo slnko. Nahral mu ďalší chalan a ten prvý skóroval do basketbalového koša na betónovom ihrisku ktoré mali vedľa domu. Boli to dvojčky.

Na nerozoznanie. Teda aspoň v tomto okamihu pre mňa.

„To nie je fér! Ja som jeden!" oponoval tretí, posledný z hráčov. Vyzeral starší s čiernymi vlasmi a sem-tam modrým melirom. Boli dlhšie po plecía a preto ich mal zopnuté v gumičke. Mal tetovanie fénixa na ramene, ktoré mu bolo vidno na vypracovanom tele ktoré obopínalo obťahnuté biele tielko.

„Stavil si sa, že nás porazíš hoci aj dvoch," smial sa jeden z dvojčiek.

Porazený mu vyplazil jazyk a sadol si.

„Kde si nechal Eriku?" usmial sa ten čo skóroval a dribloval pri ňom.

„Boh vie kde je a s kým," povedal flegmaticky čiernovlasý.

„Bože Kris. Tvoje vzťahy sú na hovno," pridali sa tretí.

„Aspoň nejaké mám na rozdiel od vás."

„Ďakujem ale také vzťahy mi nevyhovujú," vyjadril názor ten čo dribloval.

„Mne stačí, že vyhovujú mne aj tej dotýčnej," uškrnul sa.

Prestal driblovať a hodil do neho basketbalku.

„Au, Oliver!" pošuchal si hlavu Kris. Až teraz som si poriadne všimla jeho tvár. Mal čierne linky na očiach a piercingy v obočí, na pere, pod perou. Tretí sa len smial a zabával na nich.

„James! Oliver!" ozvalo sa zvnútra. Vyšla plnoštíhla menšia pani. Ryšavá a tak podobná dvojčkám. Všetci traja na

ňu pozreli.

„Mami, oni ma bijú!" sťažoval sa na oko Kris.

„Nemáš ísť náhodou do práce? A vy dvaja ste si neupratali izby! Ak nájdem čo i len jednu položenú kartu na stole či zemi, všetko pôjde von!"

Dvojičky naraz rezignovali a vrátili sa dnu.

„Dobre idem idem," povedal Kris keď na neho uprene pozerala matka.

Po ňom tiež odišla. Toto sú noví susedia?

Bože. Povzdychla som si, vzala farby a šla späť do izby maľovať. Kreslila som si manga postavičky, čierne oblaky, to, ako som sa cítila. Potom mi otec pomohol preniesť posteľ. Vždy hovorili v škole aká som bohatá a v akom bohatstve žijem, tak som si nechala kúpiť dvojposteľ s baldachýnom. Čierno červeným. Ešte som na nej upravila závesy a ukladala veci do stola v rohu pri okne, skrini z druhej strany okna a dvoch malých skriň vedľa nej. Posteli som našla miesto vedľa dverí do šatníka a napravo som položila stolík na kozmetické veci spolu so zrkadlom a stoličkou. Moju veľikánsku knižnicu som rozložila po celej dĺžke steny s balkónom až k dverám do izby. Mala som obrovskú zbierku kníh. Cez romány, fantasy až po odborné.

Napriek tomu som nestihla všetko upratať. Farba dlho schla. O šiestej som sa na to zvysoka vykašľala a zaľahla do postele s notebookom na kolenách. Pozerala som zvyčajne stránky. Manga, Visual kei, rock. Milovala som to. Najviac samozrejme An cafe. Alebo The Gazette no aj Tokio hotel, Within temptation, Evanescence, 30 Seconds to mars, Papa roach a podobné. Zaspala som asi o druhej s iPodom v ušiach.

Na druhý deň som sa zobudila o desiatej. Sadla som si, natiahla sa a postavila. Otvorila som balkón a vyšla na čerstvý vzduch. Napriek septembru bolo krásne teplo a chvíľku som si len obzerala okolie. Zistila som, že rovno oproti balkónu mám okno vedľajšieho domu. Nejako extra som to neriešila a zišla dole do kuchyne. Rodičia samozrejme neboli doma a mama mi nechala zoznam vecí, ktoré by som mala spraviť. "Super". Najedla som sa bagety ktorú som si spravila na raňajky, zapila ju čajom a prezliekla sa do teplákov a trička. Keď som konečne vyšla z kúpeľne, zapla som v obývačke vo veži Tokio hotel, cd Humanoid a popri upratovaní si spievala. Zažrala som sa do práce tak silno, že som ani neobedovala a skončila až o ôsmej večer keď som dokončila svoju izbu a vrátili sa naši. Deň som zavrášila zjedením pizze ktorú som si objednala a zaľahla.

5.9.2010

Ráno som mala ísť do novej školy tak som bola zvedavá a plná očakávania. Budík ma zobudil o šiestej. Zaspato som vošla do kúpeľne a pozrela do zrkadla.

„Ty zas vyzeráš," povzdychla som si a začala sa sprchovať a umývať. Potom som si dala čiernu ceruzku na oči, linku čiernej farby a špirálu. Dlhé hnedé vlasy pod zadok som si len rozčesala a pokračovala späť do izby, na to do šatníka kde som si vytiahla čierne rifle, čiernu košeľu a na úplný koniec dioptrické okuliare s hranatým čiernym rámom. Bez nich som nevidela.

„Inak vyzerat nebudeš," povedala som zrkadlu a šla sa dole do kuchyne najesť. Vzala som si tousty a pozrela na chladničku kde svietil odkaz od otca: Ešte ti nedoviezli auto tak sa dnes musíš odviešť autobusom.

Ja a prvý deň autobusom?! "Fasa". Budem za chudáka z vymletej dediny. Naštvané som si obliekla koženú bundu ako obyčajne čiernej farby a tašku cez rameno kde som mala len laptop a peňaženku s kľúčmi. Dúfala som, že aj v tejto škole sa učí mimo zošitov. Zamkla som za sebou dom a vybrala sa chodníkom k zastávke, kde som včera videla autobusy. Na moje prekvapenie tam už stálo veľa teenagerov. Smiali sa, bili, naháňali. Pretiahla som si iPodu cez bundu a zastrčila si

ho do uší. Stlačila som ON a nastavila Evanescence. Moja srdcová záležitosť. Opatrne som zastavila obďaleč ostatných a čakala. Keď prišiel autobus, všetci sa natrepali dnu akoby ich zabilo keby ostali čo i len sekundu dlhšie vonku. Povzdychla som si, zaplatila pri vodičovi a kráčala autobusom dozadu. Nehľadela som na nikoho, len pred seba. No periférne som aj tak postrehla ryšavé hlavy dvoch chalanov-mojich susedov. Sadla som si úplne dozadu na prázdnu dvojsedačku. Vytiahla som laptop a prezerala obľúbené stránky kde boli úžasné knihy. Milovala som čítanie. Aj tak by mi do knihovnice už nijaké nevošli. Tak som čítala po nociach cez net.

O chvíľu sme zastavili. Zdvihla som pohľad. Škola. Teda aspoň sa to tváril ako škola. "Waw". O veľa väčšia ako súkromná do ktorej som chodila v Londýne. Vystúpila som a rozhliadla sa. Predo mnou sa tiahol asfaltový chodník až ku vchodovým dverám školy. Veľká obdĺžniková budova so zničenými stenami. "Super". Na ľavo bolo veľké parkovisko. A ja som cestovala autobusom. Kriste pane. Pevnejšie som chytila tašku a kráčala dnu. Dnu boli chodby neskutočne preplnené študentmi. Pripadalo mi to ako stajňa. Dlhá chodba so skrinkami po bokoch. Kde som to prišla? Nieкто do mňa vrazil a ledva som sa udržala na nohách. Vedľa mňa sa na zemi natiahol jeden z tých ryšavých dvojičiek. Z tašky sa mu rozsypali karty. Dala som si dole slúchadlá.

„Preskočilo ti?!“ zakričala som. Všetci sa za nami obzreli.

„To bolo dobré,“ smial sa druhý nad ním.

„Prepáč. Tento debil ma naháňal,“ postavil sa a trepol brata po hlave. Začal zbierať karty.

„Kde je riaditeľňa?“ spýtala som sa. Akoby nič.

„A načo? Chceš žalovať?" konečne dozbieval karty a vystrel sa pred mňa. Hľadel mi do očí. Bolo mi to neskutočne nepríjemné.

„Nie. Vedieť aký mám rozvrh a kde mám triedu."

„Aha," smial sa, „na koniec chodby a doľava."

Bez poďakovania, bez slova som kráčala smerom akým ma poslal. Zdalo sa mi čudné, že sa všetci usmievajú. Myslela som si, že ešte z tej hádky. No keď som prišla kde ma poslal, ocitla som sa v pivniciach. Naštvané som sa vybrala opačným smerom. A hneď sa pred mnou ocitla administratívna časť.

„Dobrý deň," podišla som k stolu. Na stene za ním boli ďalšie dvere s nápisom riaditeľňa a menovkou.

„Dobrý deň," písala za stolom staršia pani s riedkymi šedivými vlasmi. Kostým z roku päť a tvár posiatá vráskami. Na stole stála cedulka: sekretárka Amanda Tellová.

„Mám sa stretnúť s riaditeľkou."

Pozrela na mňa a premerala si ma: „meno?"

„Mária Elena Orntová."

Nahodila úsmev a postavila sa: „Aha tá nová."

„Áno, tá nová," podotkla som tvrdo. Zmizla za dverami riaditeľne. Zatiaľ som skontrolovala mobil a obzrela si okolie. Po asi štyroch minútach sa sekretárka vrátila.

„Môžete ísť."

Vošla som dnu. Obklopila ma malá miestnosť s moderným kancelárskym nábytkom. Pôsobilo to dôležito. Za stolom na ktorom bol počítač sedela Veronika Karafová. Riaditeľka.

„Dobrý deň," pozdravila som. Odtrhla zrak od obrazovky.

„Mária Elena Orntová, však?" usmiala sa a postavila sa, „Veronika Karafová. Riaditeľka tejto krásnej školy," energicky mi podala ruku.

„Viem, čítala som na dverách."

„Sadnite si," posadila sa prvá. Ja oproti nej na druhú stranu stola. Bola celkom mladá. Tak okolo tridsiatky, sympatická s blond vlasmi po pleciah.

„Takže?" spýtala som sa.

„Naša škola sa líši od tej, na ktorú ste chodila predtým v Londýne. Nemá internát, jedáleň je malá a určite nebudete v triede pätnásti."

„Stihla som si všimnúť trošilinku do očí bijúci rozdiel," sarkazmus mi neschádzal z tónu hlasu.

„O to to bude ľahšie," bola zvyknutá na správanie mladých, takže ju moje slová ani trochu nepohoršili, „Zaradila som vás do 4.B ,a , " otvorila môj spis, „vybrali ste si ako voliteľné predmety biológiu, chémiu, francúzštinu a psychológiu."

Prikývla som. Tieto predmety som mala aj na predošlej škole. Čiže nijaká zmena.

„Áno."

Podala mi papier s rozvrhom. Hneď prvú hodinu by som mala mať slovenčinu. Potom angličtinu. Keď som si prezerala deň po dni, niekto zaklopal. Bola to Amanda.

„Prepáčte... poslala za vami niekoho profesorka Poláková."

„Koho?" spýtala sa riaditeľka zvedavo.

„Olivera Tolda."

Riaditeľka sa zatvárila nahnevane. Potom sa zapozerala na mňa a usmiala sa.

„Pusť ho ďalej."

Sekretárka otvorila dvere ešte viac a vošiel ten ryšavý chalan. Dvojčka.

„Takže si našla riaditeľňu," podotkol mojím smerom.
Najradšej by som mu vypichla tie oči! Boli
skutočneneobyčajné a znervózňovali ma.

„Oliver čo si zas vyviedol?" spýtala sa riaditeľka a hneď na
ňu upriamila zrak.

„Ja? Pani riaditeľka nič," povedal tónom akoby sa urazil,
„len som vás chcel vidieť."

„Bol si tu aj včera," postavila sa.

„No vidíte. Tak dávno od tohto okamihu."

„Oliver... nechci ma nazlostiť. Viem byť aj zlá. Dobre to
poznáš," prekrížila si ruky.

„Fajn, fajn. Proste Poláková nemá zmysel pre zábavu a
kúzla," zvalil to na niekoho iného.

„Po prvé pani profesorka Poláková. A po druhé nemyslím
žeby boli humor a kúzla v osnovách slovenčiny."

„No vidíte! A o takých veciach my rozhodovať nemôžeme.
Prečo by nemohli byť?"

„Oliver už dosť! Toto je Mária Elena Orntová," predstavila
ma s úsmevom na tvári.

„Nie Nena?" vyšlo z neho. Čo? Odkiaľ pozná moju
prezývku?

„Nie. Pre teba Mária Elena," zdôraznila som.

„Nezjedz ma za to," smial sa, „Oliver Told," podal mi
ruku. Neochotne som potriasla.

„Myslím, že si budete rozumieť. Ste v rovnakej triede. Za
trest jej poukazuješ školu."

„S radosťou," usmial sa, „všetko je lepšie ako spánok na
slovine."

„Oliver ty nikdy nespíš na nijakej hodine. A postaráš sa o
to, aby ani ostatní," podotkla riaditeľka a musela som sa

uškknúť.

„Tak pod," otvoril dvere.

„Čo som pes?" spýtala som sa dotknuto.

„Bože "prepáč". Vieš ako som to myslel."

Ani som nereagovala a kráčala za nim vonku. Odišli sme z administratívnej časti.

„Takže čo chceš vidieť ako prvé?" upriamil na mňa pohľad.

„Neviem. Ty vedieš. Pivnice a riaditeľňu môžeme vynechať," trpko som dodala. Na perách sa mu objavil úsmev a vyzeral akoby práve dostal darček. Najradšej by som po ňom skočila a vrazila mu. No ostalo to len pri predstavách. Bohužiaľ.

„O prácu menej."

„Ja ti dám prácu!" strčila som do neho, „chodila som hore-dole ako debil!"

„Len som ti vrátil to sledovanie spoza kríkov predvčerom."

Hľadela som na neho ako debil. Zbadal ma? Do riti! Ja som nikdy nikoho nesledovala a už tobôž sa o nikoho nezaujímal. No teraz to vyzeralo úplne inak.

„Mal si vidiny," ukončila som tému.

„Samozrejme."

Od administratívy sme nepokračovali rovno k pivniciam ale doľava na chodbu kde ma Oliver skoro zrazil na zem. Naľavo bol vchod kde sa nachádzalo schodisko, lenže šli sme ďalej popri schodom a uvidela som podľa môjho názoru malú jedáleň. Stoly pre štyroch rovnomerne poukladané samostatne do radov. Úplne vpredu stálo osamotené okienko zrejme na výber jedla.

„Ako tu varia?“ spýtala som sa podľa môjho názoru básnickú otázku.

„Nie vždy ti je zle.“

„Ďakujem za úprimnosť.“

„Aj nabudúce,“ smial sa. Viedol ma späť a po spomínanom schodisku hore na poschodie. Ocitli sme sa na dlhokánskej chodbe, kde sa okrem hrobového ticha nikto nenachádzal. Po stranách som si všimla len kopu dverí. So štítkami tried. Postupne som ich pri chôdzi čítala.

„Triedy sú až do písmena G?“ spýtala som sa šokovane.

„Áno. V okolí je strašne veľa študentov,“ vysvetlil pokojne a flegmaticky.

„Z dedín si chcel povedať,“ prekrížila som si ruky na hrudi so škodoradostným výrazom na tvári.

„Počúvaj, pokiaľ ti to nedošlo, si momentálne to isté čo my. Z dediny, v štátnej škole,“ zastavil.

„Čo prosím?“ tiež som zastavila a hnev vo mne vrel, „ja nie som nijaká dedinčanka.“

„Hej? Ja bývam Naware a tá je pokladaná za dedinu. A keďže si moja suseda...”

„Bohužiaľ,“ skočila som mu pohotovo do reči.

V tom zazvonilo a otvorili sa všetky dvere. Vybehli študenti a zase som mala pocit, že som stiesnená davom nejakých zvierat. Oliver sa len smial.

„Si zo súkromnej školy čo?“ domyslel si.

„Predstav si.“

„Tak pod,“ chytil ma za ruku a dotiahol do jednej z tried. Bol tam krik a buchot. Ani si nevšimli, že k nim vošlo neznáme dievča.

„Teraz sme mali slovenčinu. Celá trieda v našej triede. S

angličtinou to sú jediné predmety kde ostávame celá trieda pokope. Potom sa rozchádzame do učební, ktoré sú na ďalšom poschodí. Chapindel?"

„Čo?“ venovala som mu pohľad ako bacil do lekárne.

„Či chápeš,“ zrazu sa pri nás zastavilo jeho dvojča.

Prikývla som, že áno a pozrela na zvyšok triedy.

„Kde je voľné miesto?“ hľadala som pohľadom.

„Úplne vzadu naľavo.“

Vzala som si tašku a sadla si na miesto. Vytiahla som laptop a potešilo ma, keď som zbadala, že ho majú všetci. Na moje prekvapenie si dvojčky sadli pred mňa. Teraz som už nevedela ktorý je ktorý. Predtým áno, keď mi riaditeľka povedala meno. Zrejme ich bavilo byť dvojčkami a obliekať si podobné veci. No kašľala som na to. Zapínala som všetko čo som mala kvôli rodičom zaheslované a zaujali ma slová.

„Stavme sa o päťdesiatku,“ povedal jeden z dvojčiek chalanovi pred nimi.

„Fajn. Aj tak to nedokážeš.“

Ryšavý sa usmial a ukázal mu hracie karty jednu po druhej a vyhrnul si rukávy.

„Dávaj pozor. Vezmem karty a premiešam ich,“ asi pol minúty kartal. Potom prestal a ukázal tomu druhému balíček.

„Vytiahni štyri vrchné karty. Aby si si nemyslel, že ich nejako vložím alebo niečo iné.“

Urobil čo od neho žiadal a ukázal. Štyri esá. Usmiala som sa.

„Dobre,“ prekartal znovu všetky karty, „hovor kedy stop.“

Asi po troch minútach ho stopol.

„Znovu vrchné,“ ukázal mu ryšavý balíček. Vytiahol štyri esá. Nemohla som tomu uveriť.

„Teraz vytiahni šest kariat,“ povedala dvojčka. Vytiahol a bola to v poradí srdcová postupka okrem vytiahnutého esa.

„A aby si nemal pochybnosti, že si tie prachy nezaslúžim, pozri,“ rozprestrel zvyšné karty po lavici. Vynímali sa tam postupne tri postupky podľa znakov. Skoro mi spadla sánka.

„To si ako dokázal?“ vyvalil na neho oči chalan čo mal zaplatiť. Skoro zo mňa vyšlo to isté. Oliver alebo James natiahol ruku a tak mu dotýčný musel zaplatiť.

„Tom, čudujem sa ti, že sa s nimi zahadzuješ,“ prišiel štvrtý. Bol vysoký, svalnatý s blond vlasmi. Celkovo pôsobil in. Značkové oblečenie a stavila by som sa, že sem nešiel busom.

„Daniel máš problém?“ ohradil sa jeden z dvojčiek. Ten ktorý predvádzal triky.

„Áno. Nikto nikdy nepochopí, že sa vo vašej rodine budú hrajkáre alebo plodíte deti?“

Druhý ryšavý sa prudko postavil.

„Oliver!“ chytil ho James aby si sadol.

„Nebudeš urážať našu rodinu!“ povedal nahnevane pomedzi zuby.

Daniel sa smial: „Koľkí ste? Dvanásť dokopy?“

„Chceš mať vybité zuby?!“ vykrikol na neho.

Daniel sa len uškrnul a žmurkol na nich. Šiel preč. Potom zastal a otočil sa: „Už chápem. Je vás veľa preto, lebo pre vašu chudobu nemáte na kondómy. Áno Tom. Chápem. Robíš charitu.“

Oliver sa rozbehol za ním a vrazil mu. Hneď k nim bežali James a Tom. Oddelovali ich. Sledovala som to a bolo mi smiešne. Aspoň dostal za to, ako si ma doberal. Lenže keď sa bili stále viac a viac, zamrzla som strachom.